

ЦІЛЮЩІ ЛІКИ

Очі жінки незвично блищали, на щоках палахкотіли хворобливі рум'янці. Вона була молода і гарна, незважаючи на холодний піт, який рясно вкривав обличчя. У палаті чекали на вранішній обхід. Учора Марія примітила, що, прочитавши її аналізи, лікарі чомусь довго перешіптувалися. За той час, відколи вона лежала в лікарні, самопочуття навіть погіршилося: і кашель, і кров у мокротинні, і температура стала підвищуватися. Ліки не допомагали. А ще з'явився цей бридкий холодний піт... Дуже хотілося додому, до діток. "Як там чоловік сам з малечю? Чи їм ніжки миє на ніч? Чи не голодні? Може, попрохати лікаря, хай відпустить додому... хоч на тиждень?" – міркувала про себе.

Дуже здивувалася, коли лікар сам запропонував їй виписатися з лікарні й доліковуватися вдома. Мовляв, душа буде спокійніша в неї, от і здоров'я повернеться. Навіть гадки не мала, що виписали її додому... помирати. Сказали рідним, що проживе не більше сорока днів. Чахотка, мовляв, задавлена, медицина безсила...

Діялося це давно, ще й мене не було на світі. Моя тітка доживала останні свої дні вдома. Уже й сусіди знали, що Марія помирає від туберкульозу. Чоловік ходив зажурений, бо мав лишитися з трьома дітьми один, без дружини.

Та одного дня до старої Довжички, що жила навпроти, приїхала з-під Києва її давня подруга – Оришка. Якось у розмові запитала, чому це не видно Марії. Їй відповіли, що та помирає від чахотки і вже не підіймається з постелі. Дітей забрала її дядина, а з Марією залишився чоловік і так-сяк доглядає її до смерті. Стара Оришка сплеснула руками:

– То чому мовчали? Та я ж можу її вилікувати!

І відразу заходилася варити ліки. Ними напувала мою тітку місяць. Потім Оришка поїхала додому. Через місяць ще повернулася з ліками, і знову Марія пила їх місяць. Уже стала ходити, в хаті прибирати. Щоправда, діток дядина їй ще не привозила, боялася, щоб не заразилися від матері. Марія не наполягала, хоч і дуже скучала за ними.

Ще й третій місяць Оришка звеліла пити ті ліки. Швидко йшло одужання. Уже нічого в Марії не боліло, почувалася зовсім добре. Не ходила і до лікарні, звідки її виписали на смерть. (Про цю лікарську таємницю розповів їй чоловік зі сльозами на очах).

Спливав час. Одного разу, коли проходила медогляд для роботи, старий лікар-рентгенолог сказав мимохідь:

– Ви так схожі на одну жінку, яка в нас лікувалася років три тому. Але вона вже, напевне, померла від туберкульозу.

– То була я... – відповіла крізь сльози Марія.

Пройшло з тих пір багато літ. Я довго жила у своєї тітки, коли навчалася в медичному училищі в Охтирці. Тепер уже я на пенсії, уже й онуки мої закінчують школу, та й досі пам'ятаю той рецепт, яким лікувалася моя тітка, а потім допомагала багатьом людям одужати. І прожила вона 88 років.

Пригадую, як люди приносили все, що потрібно для ліків, і я допомагала тітоньці готувати їх. А робилося це так. Треба було подрібнити ножом на шматочки по півсантиметра листя і зелене стебло кактусу, квітки алое (віком більше трьох років) – стільки, щоб вийшло натрусом п'ять склянок. Ще потрібно було п'ять склянок меду, по дві столові ложки соснових і березових бруньок та дві столові ложки свіжого коров'ячого масла. Усе це складали в емальовану каструльку. Кришку по краях обмазували тістом, щоб не виходила пара. Посуд ставили на дуже слабкий вогонь, на край плити чи духовки (бо тоді ще не було розсікачів полум'я). Ліки томилися три години (але не кипіли!). Усі три години потрібно було сидіти і наслухати, щоб маса не булькала, а лише чулося легке шарудіння (до кипіння не допускати, інакше будуть непридатні).

Через три години ліки готові. Ще теплими їх потрібно процідити через марлю, добре віджати. Одержуємо літр темної, цілющої запашної рідини. Тітка Марія віддавала людям готові ліки зі словами:

– Пити треба по одній столовій ложці три рази на день, за півгодини до прийому їжі. Пити один місяць (ліків на місяць вистачає). Потім – місяць перерви. Через місяць ще потрібно зробити такі ж ліки і знову пити місяць. Після цього ще місяць перерви, і втретє попити ці ж самі ліки місяць. Туберкульозу не лишиться і сліду!

Пам'ятаю, дуже багатьом людям так допомогла моя тітка, бо всі приходили їй дякувати. Грошей ні від кого вона не брала.

Хочу ще додати, що рецепт допомагає при всіх легеневих хворобах: пневмонія (запалення легенів), бронхіти, задавлені хвороби дихальних шляхів, нежить із кашлем і т. ін. Але при таких випадках ліки потрібно приймати один чи два місяці (а не три, як при

туберкульозі). Можна їх вживати одночасно з пігулками, якщо без них не захочете обійтися. Діткам до шести років ліки потрібно давати по одній чайній ложечці тричі на день, до 12 років – по десертній. Тут алое можна брати і молодше трьох років.

Нова збірка прози письменниці

Зараз, коли туберкульоз в Україні набув характеру загрозливої епідемії, коли нестатки в усьому відбиваються на якості харчування, а значить, і на здоров'ї людей, гадаю, що цей простий і доступний рецепт народної медицини послужить кожному. Не хворійте ніколи!

Котельва, 2001 р.